

1329

2. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen.

1330

Tjeneste, sende den tilbage til de irske Fattighuse. (Sesken: De beholdt dog Børnene). Ja, forsaavidt de havde nogle. — Det ærede Medlem fremførte, da han havde Ordet, at han saavidt mulig vilde holde sig borte fra Prægravations-spørgsmaalene. Jeg kan ikke Andet end i Anledning deraf gjøre den Bemærkning til min egen Netsfærdiggjørelse, at, om jeg end ved Sagens første Behandling har fremdraget og troet at maatte fremdrage disse Spørgsmaal, har det kun været som Nødværge, idet det udtrykkelig i Regeringens Forslag er fremført som en Anbefaling for det nye System, at det vilde formindste Kjøbenhavn og Kjøbstædernes Byrder. Dersom dette ikke havde været Tilfældet, saa vilde der ikke have været nogen Anledning i det Mindste for mit Vedkommende til at gjøre opmærksom paa det Ubillige deri. Det ærede Medlem bemærkede i Dag, at for ham stod det som meget tvivlsomt, hvilket af Systemerne der i Virkeligheden vilde være det gunstigste for de forskellige Grupper af Kommuner, vi have her i Landet. Hans Tvivl hidrøgte nærmest derfra, at han vel maatte erkjende, at der i den ene Gruppe af disse Kommuner fandt en ikke ubetydelig Indvandring Sted af saadanne Kræfter, som i sin Tid vilde falde disse Kommuner til Byrde, naar Opholdet var det Bestemmende, men derimod vilde kastes tilbage paa andre Kommuner, naar Fødestedet var det Afgjørende, men at i den Tid, hvor disse Kræfter arbejdede i Byen, vilde de sandsynligvis der avle en Befolkningsmængde, som vilde blive hos Byen og ikke kunde vende tilbage til Landet. Denne Bemærkning forekommer mig at være fuldstændig rigtig; men den Bægt, man vil lægge paa den, forekommer mig at staa nøie i Forhold til, hvorvidt man tør antage, at et Fattiglems Børn ogsaa blive Fattiglemmer, eller at de dog fortrinnsvis skulde blive det. Jeg tvivler meget om Rigtigheden af den Betragtning, og dersom den ikke er rigtig, saa ligger der ubetinget Intet i det ærede Medlems Uttringer om den forøgede Byrde, som Fødestedet vil bringe.

Jeg kan ikke Andet end maatte anføre et Par Ord til Anbefaling for den saa haardt medtagne § 00. Der er blevet sagt om denne Paragraf, at den ikke stemmer med Grundtanken i selve Udvalgets Flertals Forslag, med det, som Udvalgets Flertal har angivet som værende dets Hovedtanke med Hensyn til den rette Bestemmelse af Førgjælfstedet. Jeg maa tilstaa, at det forekommer

mig, at man med fuld Føie kan sige netop det Modsatte om denne Paragraf. Thi hvad er Grundtanken i denne Paragraf? Det er, at Individet skal forsynes i den Kommune, i hvilken det har levet sin længste Tid, efterat det har opnaaet Myndighedsalderen. Det forekommer mig altsaa, at, naar Grundtanken for Udvalgets Flertal har været den, at Opholdsstedet skal være det Afgjørende, saa bliver det fuldstændig stemmende med Grundtanken at sige, at altsaa bliver Individet at forsynes af den Kommune, hvori det som selvstændigt Individ efter det fyldte 18de Aar har levet sin længste Tid. Det forekommer mig, at man snarere kunde have bebrejdet Udvalget, at det ikke havde stillet dette Sted op som det principale Førgjælfsted i Stedet for som det subsidiære, efterat det først er blevet undersøgt, om Individet ikke har tilbragt 5 eller 10 Aar uafbrudt i en Kommune. Som bemærket, har jo Udvalgets Flertals Hovedtanke været den, at Opholdet skulde være det Afgjørende, men det er forekommet Flertallet, at man nødvendigvis maatte lægge en særlig Bægt paa, hvor Opholdet sidst havde været, med andre Ord, at man maatte tillægge det Ophold en særlig Betydning, som ikke frivillig havde været forladt af Individet, før han blev trængende. Det er jo, som allerede af den ærede Ordfører anført, Grunden til, at Udvalgets Flertal har foreslaet 5 Aars Ophold paa Evangsteden som Æquivalent for 10 Aars Ophold i en anden Kommune, og det forekommer mig, at der netop i denne Række om den særlige Betydning, som man maa lægge i det sidste Ophold i Forbindelse med den særlige Bægt, man er berettiget til at lægge paa uafbrudt Ophold, sammenlignet med afbrudt, maa kunne findes en Undskyldning for, at Flertallet ikke har opstillet § 00 som Hovedregel, men kun som en subsidiær Regel; men at den ikke skulde være stemmende med Grundtanken, maa jeg paa det Allerbestemteste benegte. Heller ikke forekommer det mig, at man med nogen Føie kan sige, at Reglen i den foreslaede § 00 meget sjelden vil faae nogen praktisk Betydning. Jeg er af den bestemte Formening, at netop det Modsatte vil være Tilfældet. Jeg tror, at det meget hyppig vil stille sig saaledes, at det trængende Individ ikke har tilbragt fulde 10 Aar i nogen Kommune, men at det derimod har haft afbrudte Ophold, som tilfammenlagte gaa langt ud over 5 Aar, enten i den samme Kommune, hvori det bliver trængende, eller i en anden. Jeg